

BRORSKAP

KAPITEL EN

BRORSKAPETS PLIKTER

I

HJEMLØSE BRØR

1. En mann som ønsker å bli min disippel må være villig til å forsi sin familie, formue og alle verdslige forbindelser. En mann som har oppgitt alle disse ting for Læren er min disippel og skal kalles en hjemløs bror.

Selv om en mann bærer mine klær og følger i mine fotspor, men forstyrres av begjær, er han langt fra meg. Selv om han går kledd i munkehabitt, men er døv for min lære, ser han ikke meg.

Men hvis han har kvittet seg med alle begjær og bevarer et rent sinn, er han nær meg selv om han er flere tusen mil borte. For han som ser min lære, ser også meg.

2. En hjemløs disippel skal følge fire regler i sitt daglige liv:

- a. Han skal kun kle seg i gamle klær.
- b. Han skal få sitt daglige brød ved tigging.
- c. Han skal sove under et tre eller på en sten eller lignende.
- d. Han skal bruke en spesiell medisin laget av urin.

En tigger går fra hus til hus med en bolle og ber om å få noe mat, men en munk er hverken tvunget eller lokket til å gjøre dette. Han gjør det fordi han tror at han på dette vis kan unnsnippe denne verdens lidelser.

En hjemløs brors liv er ikke lett og han bør oppgi det hvis han ikke er i stand til å la være å ha griske eller vrede tanker, eller hvis han ikke greier å kontrollere sitt sinn og fem sanser.

3. For å kunne tro at en selv er en hjemløs bror må en kunne svare det følgende hvis spurt: „Jeg vil gjøre alt jeg kan for å fortsette dette liv. Dette er mitt ramme alvor.

Brorskapets Plikter

Jeg skal være takknemlig mot dem som gir meg mat og prøve å gjøre dem lykkelige og samtidig gjøre mitt beste for å oppnå mitt formål.”

Hva betyr det egentlig å forlate sitt eget hjem? Han må være beskjeden og skamme seg hvis han gjør en feil. Han må bevare legemets, talens og sinnets renhet og vokte inngangene til de fem sanser. Han må ikke la seg lokke av forbigående nytelser. Han må hverken rose seg selv eller baktale andre. Han må ikke være lat og sove for lenge.

Han bør finne tid til litt meditasjon og en kort spasertur før han legger seg. Han bør ligge på sin høyre side med føttene sammen og hans siste tanke før han sovner bør være hvilken tid han skal stå opp neste morgen. Tidlig om morgenen bør han igjen meditere litt og ta en kort spasertur.

Hele dagen må han være årvåken. Han skal finne et rolig sted hvor han kan meditere, sitte med rett rygg og kvitte seg med all griskhet, vrede, tåpelighet, søvnighet, uoppmerksomhet, anger og mistenksomhet.

Med et konsentrert sinn skal han strebe etter visdom, bli kvitt alle verdslige begjær og ta sikte på fullkommen Opplysning.

4. Hvis en hjemløs bror plutselig skulle bli full av griskhet, vrede, hat, sjalusi, innbilskhet og selvros, da bærer han på et tveegget sverd kun dekket av et tynt tøy.

Han blir ikke en hjemløs bror bare ved å bære en munkehabitt og en bolle, heller ikke ved å kunne si hurtig fram en sutra. Han er kun en hjemløs bror utenpå.

Selv om han ser ut som en munk, er han ikke i stand til å kvitte seg med sine verdslige begjær. Et barn kledd i munkeklær kan ikke kalles en hjemløs bror.

Det er bare de som kan konsentrere og kontrollere sinnet, som har kvittet seg med alle verdslige begjær, som er vise og tar sikte på fullkommen Opplysning. Kun disse kan kalles hjemløse brør.

En virkelig hjemløs bror har bestemt seg for å oppnå Opplysning selv om han skal miste sin siste dråpe blod og

Brorskapets Plikter

benene bli til pulver. En slik mann vil til slutt oppnå sitt mål og vise det med sine gode handlinger.

5. Den hjemløse brors plikt er å utbre Buddhas lære. Han skal preke til alle. Han skal vekke opp de sovende og hjelpe dem til å få rett innsikt. Han skal gå overalt selv om han risikerer å miste sitt liv.

Hans arbeid er ikke lett og derfor skal han kle seg i Buddhas klær, sitte på Buddhas sete og gå inn i Buddhas rom.

Det å være kledd i Buddhas klær betyr å være fordringsløs og tålmodig. Å sitte på Buddhas sete er å forstå at alle ting er uten substans og være uten lengsler. Å gå inn i Buddhas rom vil si å ha stor medlidenhet for alle mennesker.

6. De som ønsker å preke Buddhas lære må aldri glemme de fire følgende ting: Først og fremst må de oppføre seg korrekt. De må være forsiktige med deres valg av ord. De må være klar over deres egne motiv for å preke. De må ha stor medlidenhet.

De som preker læren må ha føttene plantet på tålmodighetens jord. De må være milde, og aldri bli ville. De må stadig tenke på tingenes tomhet og kvitte seg med alle lengsler. Hvis de er i stand til dette, vil de også kunne oppføre seg korrekt.

De vil møte forskjellige folk og situasjoner og de bør unngå folk som har stor makt og folk som lever i synd. De må også holde seg borte fra det motsatte kjønn. De må alltid snakke med alle på en vennlig måte, aldri glemme at alle ting har sine årsaker og betingelser og derfor aldri være sinte på folk, baktale, forakte og snakke om andres feil.

De må alltid bevare sinnsroen, betrakte Buddha som

Brorskapets Plikter

deres åndelige far og andre hjemløse brør som deres lærere. De må ha stor medlidenhet med alle og preke upartisk til alle.

De må, som Buddha gjorde, vise denne store medlidenhet til det ytterste, særlig til dem som aldri har hørt om læren, ønske at også de skal søke Opplysning og gjøre deres beste for at dette ønske skal gå i oppfyllelse.

II

LEKFOLKETS VEI

1. Det er allerede blitt forklart at det å tro på Buddha betyr å tro på de tre juveler: Buddha, Dharma (Læren) og Samgha (Munkesamfunnet).

En lekmann må ha en urokkelig tro på Buddha og Hans lære, prøve å praktisere læren og holde av munke-samfunnet.

Lekfolk må også følge de fem bud: Aldri drepe, stjele, bedrive hor, lyve eller drikke alkohol.

Lekfolk skal ikke bare tro på de tre juveler og praktisere læren, men også prøve så godt som mulig å hjelpe andre til å gjøre det samme. Særlig slektninger, venner og kjente bør de prøve å hjelpe, slik at også de kan få ta del i Buddhas store medlidenhet.

Lekfolk bør aldri glemme at grunnen til at de tror på de tre juveler og holder budene er at de selv skal oppnå Opplysning. Selv om de lever i denne begjærenes verden skal de selv kvitte seg med alle begjær.

De må aldri glemme at de selv en gang skal skilles fra sine foreldre, familie og til og med fra dette liv. De bør derfor ikke knytte seg til forbigående ting, men i stedet ta sikte på å oppnå Opplysning hvori intet er forbigående.

2. Hvis lekfolk lytter til læren og begynner å tro, vil de snart oppleve en stor lykke som vil skinne over alle ting og reflekteres tilbake på dem selv.

Brorskapets Plikter

Det troende sinn er rent og mildt, alltid tålmodigt og aldri trettekjært. Det krenker aldri andre folk, men tenker kun på de tre juveler: Buddha, Dharma og Samgha. Lykke oppstår spontant og sprer sitt lys overalt.

De troende, fordi de tror, forenes med Buddha. De blir kvitt alle selviske og griske tanker, frykter ingenting i deres daglige liv og bryr seg ikke om baktaling.

De frykter ingenting fordi de tror at de skal bli gjenfødt i Buddhas land. Siden de har en urokkelig tro på lærens sannhet og hellighet, kan de uttrykke denne tro foran andre folk uten frykt.

Siden deres sinn er fylt med medlidenhet for alle mennesker, føler de hverken sympati eller avsky for noen. Og fordi deres sinn er rene, vil de gjøre alle slags gode handlinger.

Enten de lever i velstand eller møter mye motgang vil deres tro styrkes. Hvis de er fordringsløse, respekterer

Buddhas lære, er faste i tale og handling, er ledet av visdom og har sinn urokkelige som fjell, da vil de bestandig gjøre fremskritt på veien til Opplysning.

Og selv om de sitter i dårlige kår blant folk med urene sinn vil de, hvis deres tro på Buddha er sterk, påvirke dem til å forbedre seg.

3. Derfor skal en først og fremst be om å få høre Buddhas lære.

Hvis noen forteller en at det er nødvendig å gå gjennom ild for å oppnå Opplysning, da skal en være villig til å gjøre det.

Det er sannelig av stor verdi å gå gjennom en verden i brann for å høre Buddhas navn.

Hvis en ønsker å følge Buddhas lære skal en ikke være selvisk, men vise velvilje mot alle. En skal respektere dem som fortjener å bli respektert, tjene dem som fortjener det og ha medlidenhet med alle.

Brorskapets Plikter

Lekfolk skal lytte til læren, tro på den, ikke misunne andre eller forstyrres av andres ord. De skal kun tenke på hva de selv bør eller ikke bør gjøre og ikke hva andre bør eller ikke bør gjøre. Det viktigste av alt er å trene sitt eget sinn.

De som ikke tror på Buddha og bare tenker på seg selv er sneversynte og vill-ledet. Men de som tror på Buddha tror at det finnes en stor visdom og en stor medlidenhet som omfatter alt, og derfor vill-ledes de ikke.

4. De som lytter til læren vet også at deres liv er forgjengelige og at deres legeme kun er en samling av lidelser og opprinnelsen til alt ondt. Derfor gjør de seg ikke avhengige av dette legeme.

Men samtidig forsømmer de ikke å ernære legemet. Det er ikke for nytelsens skyld, men for å kunne oppnå Opplysning og for å kunne lede andre.

Hvis de ikke tar vare på legemet, vil de ikke kunne leve lenge. Hvis de ikke kan leve lenge, kan de ikke

praktisere læren og preke den til andre.

Hvis en mann ønsker å krysse en elv, er han ikke skjøtesløs med flåten. En som skal reise langt behandler ikke hesten dårlig. Det er det samme med den som søker Opplysning. Han mishandler ikke sin egen kropp.

De troende har klær på seg, ikke for å dekorere seg selv, men for å beskytte seg mot sterk kulde og hete og for å dekke sin nakenhet.

De må spise, ikke for nytelsens skyld, men for å styrke kroppen og dermed kunne praktisere læren og preke den til andre.

Det er det samme med ens hus. En bor ikke i et hus for framvisning eller for å skjule noe. En bor i Opplysningens hus for å beskytte seg mot de verdslige begjærs tyver og dårlige lærers regn.

En skal ikke tenke på legemets nytelse når en verdsetter ting, heller ikke være stolt. En skal kun spørre om disse ting kan være til nytte for å oppnå Opplysning og for å utbre læren.

Brorskapets Plikter

En bør alltid tenke på læren, selv når en er sammen med sin familie, sørge for dem med visdom og medlidenhet og prøve å lede og vise dem den rette vei for deres egen frelses skyld.

5. Lekfolk i munkesamfunnet bør hver dag tenke på hvordan de kan hjelpe sine foreldre, hvordan de bør leve med kone og barn, hvordan de kan kontrollere seg selv og hvordan de kan tjene Buddha.

Den beste måten en kan hjelpe sine foreldre på er å gi dem mat og fred. For å leve lykkelig sammen med kone og barn bør en flykte fra lystens og nytelsenes fengsel.

Når en lytter til musikk bør en ikke glemme lærens søtere musikk. Når en oppholder seg i sitt rom bør en huske vismennenes ly, hvor en kan ta tilflukt fra alle urenheter.

Når lekfolk gir offer, skal de prøve å kvitte seg med all griskhet. Når de er midt i en folkemengde, bør de komme i hug alle vismennene samlet rundt Buddha. Når de har uhell, skal de beholde sinnsroen.

Når de tar sin tilflukt til Buddha, skal de sammen med andre søke Hans visdom.

Når de tar sin tilflukt til læren, skal de sammen med andre søke dens visdom, som er dyp og vid som havet.

Når de tar sin tilflukt til munkesamfunnet, skal de sammen med andre søke dets fredelige brorskap uhindret av selviske interesser.

Når de tar på seg klær, må de også huske å bære godhetens og ydmykhetens klær.

Når de ønsker å tømme seg selv, skal de også ønske å kvitte seg med all griskhet, vrede og tåpelighet.

Når de går opp en bratt bakke, skal de tenke at de går opp Opplysningenes vei, som vil lede dem over alle verdens illusjoner. Når de går ned bakken, skal de ønske at de kan gå dypere og dypere ned i læren for å få en bedre forståelse av den.

Når de ser en bru, skal de ønske å lage en lærers bru som folk kan krysse over.

Brorskapets Plikter

Når de ser et trist menneske, skal de beklage denne verdens forgjengelighet.

Når de ser et griskt menneske, skal de ha et sterkt ønske om å unnsnippe dette livets illusjoner og oppnå Opplysningens rikdom.

Når de ser noe deilig mat, skal de vokte seg. Når de ser noe usmakelig, skal de ønske at de alltid vil være fri fra grådighet.

Når de er midt i sommerheten, skal de ønske at de kan komme seg bort fra de verdslige begjærs hete og få oppleve Opplysningens kjølighet. I den kalde vinter skal de tenke på Buddhas varme medlidenhet.

Når de fremsier en sutra, skal de bestemme seg for å praktisere dens lære og aldri glemme den.

Når de tenker på Buddha, skal de ønske seg øyne som Buddhas.

Når de faller i søvn, skal de ønske at deres kropp, tale og sinn vil bli rensset og fornyet. Når de våkner, skal deres første ønske være å bli våken nok til å forstå alle ting.

6. Fordi de troende vet at alle ting er uten substans, ringeakter de ingenting i denne verden, men aksepterer tingene som de er og prøver å bruke alle ting som hjelpemiddel til oppnå Opplysning.

Ingen må tro at denne verden er meningsløs fordi den er full av illusjoner og at bare Opplysningens verden har mening. De skal i stedet finne Opplysning i alle ting.

Hvis noen ser på verden med uvitende øyne, vil den se meningsløs og feilaktig ut, men hvis de ser med visdommens øyne, vil de se at verden er Opplysning.

Sannheten er at det finnes ikke to verdener, en verden som er meningsløs og en som har mening, en god og en dårlig. Det finnes bare en verden. Det er kun menneskene som lager slike skiller.

Hvis de kan kvitte seg med slike skiller, vil de kunne se at alt har mening.

Brorskapets Plikter

7. De troende kan føle meningsfullheten i alle ting og derfor har de et ydmykt ønske om å tjene alle andre mennesker.

Derfor skal de troende bli kvitt all stolthet, være ydmyke og tjene andre. De skal være som jorden som helt upartisk gir næring til alt og tjene uten klage, alltid tålmodig, aldri doven. De skal da finne stor glede i å plante Buddhas gode frø i alle fattiges sinn.

Det sinn som har medlidenhet med de fattige skal bli en mor for alle mennesker, ære alle mennesker og betrakte dem som sine egne foreldre og vise lærere.

Selv om tusenvis av mennesker hater de troende, betrakter dem som fiender og prøver å skade dem, er det til ingen nytte. En slik skade er som en dråpe gift i det vide hav.

8. De troende vil øke sin lykke ved reflektering og vil komme til å forstå at denne tro avhenger av Buddhas medlidenhet og er en gave fra Buddha.

Det er ingen troens frø i begjærenes sorpe, men Buddhas medlidenhet kan bli plantet der og troen på Buddha vil vokse.

Som det allerede er blitt forklart, det velluktende Chandana-treet kan ikke vokse i en skog med Eranda-trær. Heller ikke kan troen på Buddha vokse i et begjærlig sinn.

Men i virkeligheten blomstrer gledens blomst der. Det betyr at blomstens røtter finnes et annet sted. De er i Buddhas hjerte.

Hvis en troende er lett bevegelig, kan han snart bli grisk, vred, sjalu, hateful og skade andre. Men hvis han vender tilbake til Buddha, vil han kunne gjøre for Ham enda større ting enn de som allerede er nevnt, ubeskrivelige ting.

KAPITEL TO

VEILEDNING TIL RETT LIV

I

FAMILIE-LIV

1. Det er feil å tro at ulykke kommer fra øst eller vest. Den kommer innenfra. Det er derfor tåpelig å vokte seg mot ytre farer, men la sinnet gå ubevoktet.

Folk har for vane å vaske ansiktet og skylle munnen snart etterat de har stått opp og deretter bøye seg i alle seks retninger, øst, vest, sør, nord, over og under, fordi de håper at dette vil beskytte dem mot alle farer og ufred denne dag.

Men Buddha sier noe annet. Han lærer oss at vi skal bøye oss mot og ha vørnad for alle Sannhetens seks retninger. Da vil vi kunne handle med visdom og unngå å bli ulykkelige.

For å beskytte seg i alle seks retninger, er det nødvendig å fjerne „de fire gjerningers” urenheter,

kontrollere „de fire onde sinn” og proppe til „de seks hull” som forårsaker tap av eiendom.

Med „de fire gjerninger” menes det drap, tyveri, hor og løgn.

Med „de fire onde sinn” menes det griskhet, vrede, tåpelighet og frykt.

„De seks hull” som forårsaker tap av eiendom er alkohol, som gjør at en oppfører seg tåpelig, det å være sent oppe, noe som kan føre til lettsindig oppførsel, det å hengi seg til musikk, teater-underholdning og hasardspill, det å ha dårlige venner og forsømme sine plikter.

Buddhas disipler fjerner disse urenheter, unngår disse fire onde sinnstilstander, propper til de seks hull som forårsaker tap og bøyer seg i de seks Sannhetens retninger.

Hva er disse Sannhetens seks retninger? I øst er det foreldrenes og barnas vei. I sør er det lærernes og elevenes vei. I vest er det ekteparets vei. I nord er det vennskapets vei. Under er det husbondens og tjeneres vei og over er det Buddhas disiplers vei.

Et barn bør respektere sine foreldre og gjøre fem ting for dem. Det bør tjene dem, hjelpe dem med deres arbeid, holde av sin egen ætt, beskytte familiens eiendom og holde messe for dem etterat de har gått bort.

Foreldrene bør gjøre fem ting for sine barn: Unngå å gjøre ondt, tjene som et godt forbilde, gi dem en utdanning, hjelpe dem med å bli gift og la dem overta familiens eiendom i rett tid. Hvis foreldre og barn kan følge disse regler, vil familien alltid kunne leve i fred.

En elev bør reise seg når læreren kommer inn, stå til tjeneste, følge hans instruksjoner, ikke glemme å ofre for ham og lytte med respekt til hans lære.

En lærer skal også oppføre seg rett mot en elev og tjene som et godt forbilde for ham. Han skal lære fra seg korrekt det han har lært og forberede eleven til å motta ære. Han skal beskytte ham mot alt ondt. Hvis lærer og elev kan følge disse regler, vil forholdet mellom dem alltid være godt.

En mann skal behandle sin kone med respekt, vennlighet og troskap. Han skal la henne ta seg av

husarbeidet og av og til gi henne presanger. Og konen må aldri forsømme husarbeidet, må behandle tjenerne godt og holde seg borte fra andre menn. Hun bør ikke ødsle med sin manns inntekter. Hvis et ektepar kan følge disse regler, vil de leve lykkelig og unngå all krangel.

Reglene for vennskap sier at venner alltid skal ha medlidenhet med hverandre, supplere det som vennene mangler, og alltid prøve å hjelpe dem med vennlige og oppriktige ord.

En skal prøve å hindre at ens venn går uriktige veier, beskytte hans eiendom og formue og prøve å gi gode råd og en hjelpende hand når han er i vansker og t.o.m. hjelpe med forsørgelsen av hans familie. Slik vil de forbli gode venner og lykkelige sammen.

En husbond bør gjøre fem ting for sine tjenere: Han bør gi dem arbeid som passer deres evner, gi dem en god lønn, sørge for dem når de er syke, dele gode ting med dem og la dem få hvile tilstrekkelig.

En tjener bør også gjøre fem ting: Om morgningen bør han stå opp før husbonden og om kvelden bør han gå

til sengs etterat husbonden har lagt seg. Han må alltid være ærlig, prøve å gjøre arbeidet så godt han kan og ikke bringe husbondens navn i miskreditt. Hvis husbonden og tjenerne kan følge disse regler, vil det være fred og ingen krangel mellom dem.

En troende bør hjelpe hele familien til å følge læren. Han bør respektere sin lærer, være høflig mot ham, stå til tjeneste, følge hans instruksjoner og ikke glemme å gi et offer til ham.

En lærer må ha en riktig forståelse av Buddhas lære, forkaste uriktige fortolkninger, fremheve det gode og prøve å lede de troende den rette vei. Hvis en familie følger denne kurs og lar den sanne lære være dens midtpunkt, da vil familien trives.

Et menneske som bøyer seg i de seks retninger gjør det ikke for å unngå ytre farer, men for å hindre at onde tanker skal oppstå.

2. Et menneske bør være klar over hvem det bør og hvem det ikke bør assosiere med.

De som en ikke bør assosiere med er de som er griske, konversasjonstalenter, smigrere og de som sløser.

De som en bør assosiere med er de som er hjelpsomme, villige til å ta del i ens lidelse såvel som lykke, som gir gode råd og som kan sympatisere med andre.

En sann venn vil alltid holde seg til den sanne vei, bekymre seg om sin venns velferd, trøste ham og gi gode råd når han er ulykkelig eller har problemer og vil bevare hans hemmeligheter.

Det er vanskelig å finne en slik venn og derfor bør en selv prøve å bli en slik venn. Liksom solen skinner og oppvarmer jorden vil en god venn opplyse samfunnet med sine gode gjerninger.

3. Det er umulig å tilbaketale sine foreldres godhet selv om en kunne bære sin mor på høyre skulder og sin far på venstre skulder i et hundre år.

Selv om en kunne bade sine foreldre i velluktende vann hver dag i et hundre år, være et dydsmønster, skaffe

dem en trone og all verdens luksus, selv om en kunne gjøre alt dette, er det umulig å tilbakebetale foreldrenes godhet.

Men hvis en kan lede sine foreldre til Buddhas lære og overtale dem til å oppgi en uriktig levemåte og griskhet, da vil en ha gjort mer enn å ha tilbakebetalt dem.

I det hus hvor foreldrene blir aktet og æret bor også Buddha.

4. Et hjem er et sted hvor sinn møter sinn. Hvis disse sinn elsker hverandre, vil hjemmet bli så vakkert som en blomsterhave. Men hvis disse sinn lever i disharmoni, er det som en storm blåser gjennom haven.

Hvis uoverenstemmelser oppstår i en familie, bør de ikke laste andre, men granske sine egne sinn og følge en rett vei.

5. Det var en gang en mann med en sterk tro. Faren døde da han var ung, men han levde lykkelig med sin mor. En dag giftet han seg.

Til å begynne med levde de lykkelig sammen, men så, på grunn av en misforståelse, begynte den unge konen og svigermoren å avsky hverandre. Denne gjensidige avsky ble så sterk at svigermoren til slutt reiste bort for å bo alene.

En stund etterat svigermoren hadde forlatt dem fikk den unge kvinnen en sønn. Et rykte nådde svigermoren at kvinnen skulle ha sagt: „Min svigermor plaget meg alltid og så lenge hun bodde sammen med oss skjedde det ingenting hyggelig. Men så snart hun forlot oss skjedde denne lykkelige begivenhet.”

Da svigermoren hørte dette ble hun sint og ropte: „Det finnes ingen rettferdighet mer i denne verden hvis gode ting skjer bare fordi en svigermor er blitt drevet ut av huset.”

„Vi må begrave denne slags rettferdighet”, ropte hun. Som en gal kvinne gikk hun til gravstedet for å holde en begravelser-seremoni.

En gud hørte henne og viste seg foran henne og prøvde å snakke henne til fornuft, men forgjeves.

Da sa guden til henne: „Da skal jeg brenne din

svigerdatter og hennes barn til døde. Vil du bli tilfredstilt da?” Da hun hørte det forsto hun sin feiltagelse, begynte å angre sin vrede og ba guden om å beskytte dem i stedet, Samtidig forsto også hennes sønn og svigerdatter den urett de hadde begått mot henne og kom for å be om forlatelse. Guden forsonte dem og deretter levde de lykkelig sammen igjen.

Rettferdigheten forsvinner aldri hvis ikke menneskene forkaster den. Den kan synes å forsvinne, men i virkeligheten gjør den det ikke. Hvis den synes å forsvinne er det fordi ens eget sinn mister den.

Disharmoni kan av og til forårsake stor ulykke. En liten misforståelse kan lede til en stor katastrofe, særlig i hjemmet bør en vokte seg mot slike ting.

6. Alle medlemmer av familien bør passe på at ingenting ødsles, og arbeide like hardt som de flittige maur og bier. Ingen bør snylte eller vente at andre skal gjøre ting for dem.

Et familie-medlem må heller ikke tenke at alt det han har tjent tilhører ham selv og at han kan bruke alt for

seg selv. Noe må han dele med andre, noe må han spare for nødstilfelle, noe må han bruke for å hjelpe samfunnet eller landet og noe for de religiøse lærerne.

En bør huske at ingenting i denne verden kan kalles „mitt”. Det som en får har sine årsaker og betingelser og kan beholdes kun en kort stund. Ingenting må brukes for selviske eller uverdige formål.

7. Kong Udayanas kone, dronning Syamavati, ga en gang Ananda fem hundre klesplagg. Ananda mottok dem med stor glede.

Da kongen hørte dette, mistenkte han Ananda for å ha mottatt klesplaggene på grunn av grådighet og han gikk til Ananda og spurte ham hva han skulle gjøre med dem.

Ananda svarte: „Deres Majestet, mange brøer er i filler og jeg skal gi klesplaggene til dem.”

„Hva skal du gjøre med de gamle klesplaggene?”

„Vi vil lage sengetepper av dem.”

„Hva skal dere gjøre med de gamle sengeteppene?”

„Vi vil lage putevar.”

„Og hva vil dere gjøre med de gamle?”

„Vi vil lage gulvtepper.”

„Hva vil dere gjøre med de gamle gulvteppene?”

„Vi vil bruke dem til å tørke føttene med.”

„Og hva skal dere gjøre med de gamle tørkefillene?”

„Vi vil lage støvkluter.”

„Og de gamle støvklutene?”

„Deres Majestet, de vil vi rive i stykker, blande dem med mudder og lage vegger.”

Hver ting må brukes fornuftig. Alt kan brukes til noe. Ingenting tilhører „oss”, men vi beholder dem kun midlertidig.

II

KVINNENS LIV

1. Det finnes fire typer kvinner. Den første typen blir sint uten grunn, skifter ofte mening, hun er grisk og hun er misunnelig når hun ser at andre er lykkelige. Hun har ingen medlidenhet med dem som lider nød.

Den andre typen blir også lett sint, skifter ofte mening og er grisk, men hun er ikke misunnelig når hun ser at andre er lykkelige og hjelper dem som lider nød.

Den tredje typen er mer tolerant og blir ikke så lett sint. Hun er ikke vankelmodig og kan kontrollere sin griskhet.

Men hun er også misunnelig når hun ser at andre er lykkelige og føler liten medlidenhet med dem som lider nød.

Den fjerde typen er tolerant, kan tøyse sin griskhet og bevare sinnsroen, er ikke misunnelig på andre og har medlidenhet med dem som lider nød.

2. Når en ung kvinne gifter seg bør hun gi de følgende løfter: „Jeg skal ære og hjelpe min manns foreldre. De har gitt oss mange fordeler og er våre kloke beskyttere, og derfor må jeg være takknemlig mot dem og hjelpe dem så mye som mulig.

Jeg må vise respekt mot min manns lærer, for han har gitt min mann den hellige lære og vi kunne ikke leve riktig uten denne lærens veiledning.

Jeg må kultivere mitt sinn slik at jeg kan være i stand til å forstå min manns arbeid. Hans arbeid må aldri være meg likegyldig og jeg kan ikke være uansvarlig.

Jeg må finne ut hver tjeners natur, evner og hvilken mat han liker og ta meg godt av ham. Jeg vil ikke ødsle med min manns inntekter ved å bruke noe for selviske formål.”

3. Forholdet mellom en mann og en kone ble ikke bestemt kun for bekvemmelighetens skyld. Det har en dypere mening enn at to kropper bor i det samme hus. De skal sammen kultivere sine sinn med hjelp av den hellige lære.

En gang kom et gammelt, mønstergyldig ektepar til Buddha og spurte: „Herre, vi har kjent hverandre siden barndommen og giftet oss tidlig, men det har aldri vært noen utroskap mellom oss. Fortell oss om vi også kan bli gift med hverandre i det neste liv.”

Buddha ga dem dette svar: “Hvis dere begge har den samme tro, mottok læren på samme vis, gjør gode handlinger og har den samme visdom, da vil dere leve med det samme sinn i det neste liv.”

4. Sujata, den rike handelsmannen Anathapindadas eldste sønns unge kone, var arrogant, hadde ikke respekt for noen, lyttet ikke til mannens eller svigerforeldrenes instruksjoner og derfor oppsto det disharmoni i familien.

En dag kom Buddha for å besøke Anathapindada og la merke til forholdene. Han tilkalte Sujata og sa til henne: „Sujata, det finnes syv typer koner. En type er som en morder. Hun har et urent sinn, ærer ikke sin mann og følgelig vender hun seg til en annen mann.

Den andre typen er som en tyv. Hun forstår aldri sin manns arbeid og tenker kun på sine egne nytelser. Hun ødsler med mannens inntekter for å tilfredsstille seg selv og derfor stjeler fra ham.

Den tredje typen er som en husbond. Hun skjenner på mannen, forsømmer husholdningen og skjeller ham ut med skarpe ord.

Den fjerde typen er som en mor. Hun beskytter ham som hun beskytter sitt eget barn, elsker ham og tar godt vare på hans inntekter.

Den femte typen er som en søster. Hun er ham tro og tjener ham som en ærbar og fordringsløs søster.

Den sjette typen er som en venn. Hver gang hun ser

ham prøver hun å glede ham som om han var en venn som nettopp hadde kommet hjem fra en lang reise. Hun er fordringsløs, oppfører seg korrekt og respekterer ham alltid.

Til slutt er det den typen som er som en tjenestepike. Hun er til god hjelp for mannen og er ham tro. Hun respekterer ham, adlyder hans instruksjoner, har ingen selviske ønsker eller hatefulle tanker, men prøver alltid å gjøre mannen lykkelig.”

Buddha spurte henne: „Sujata, hvilken type er du, eller ønsker du å bli?”

Sujata følte seg skamfull da hun hørte Hans ord og svarte at hun ønsket å bli som tjenestepiken. Etter dette ble hun en god kone og til stor hjelp for mannen. Sammen bestemte de seg for å følge den rette vei og søke Opplysning.

5. Amrapali var en av Vaisalis rike og berømte kurtisaner og hadde mange skjøger rundt seg. En gang besøkte hun Buddha og ba Ham om å instruere henne.

Buddha sa til henne: „Amrapali, en kvinne lar seg lett forstyrre og vill-lede. Hun har sterke begjær og blir lett misunnelig. Flere hindringer ligger i veien for henne enn for en mann.

Derfor er det vanskeligere for en kvinne å følge den rette vei, særlig for en ung og vakker kvinne. Du må først overvinne alle fristelser før du kan gjøre fremskritt.

Amrapali, du må huske at slike sterke fristelser som rikdom og lyst er ikke evige skatter. Det er bare Opplysning som er en evig skatt. Sterke mennesker blir også syke, unge blir gamle og alle som lever skal dø. Noen forlater dem de elsker for å leve med noen de hater. En kan ikke alltid få det en ønsker. Dette er livets lov.

Det eneste i denne verden som kan beskytte deg er Opplysning. Du må skynde deg å søke Opplysning.”

Hun lyttet til Ham, ble Hans disippel og ga til munkesamfunnet en vakker park.

6. På veien til Opplysning er det ingen forskjell mellom menn og kvinner. Hvis en kvinne bestemmer seg for å søke Opplysning vil hun bli kalt „Heltinnen som søker Opplysning.”

Mallika, datter til Kong Prasenajit og Dronning av Ayodhya, var en slik heltinne. Hun hadde en sterk tro på Buddha og ga i Hans nærværelse de ti følgende løfter:

„Herre, fra nå til jeg har oppnådd Opplysning vil jeg aldri (1) bryte de hellige bud. (2) Jeg vil ikke oppføre meg arrogant mot dem som er eldre enn meg. (3) Jeg vil ikke være sint på noen. (4) Jeg vil ikke være sjalu på noen eller misunne andre deres rikdom. (5) Jeg vil ikke være gjerrig, hverken med mitt sinn eller med min eiendom. (6) Jeg vil ikke hamstre rikdommer for meg selv, men dele med de fattige og gjøre dem lykkelige. (7) Jeg vil motta folk med høflighet, gi dem det de trenger, snakke vennlig til dem, ikke tenke på hva som kan behage meg og upartisk prøve å hjelpe dem. (8) Når jeg ser mennesker som er ensomme, som er i fengsel, som er syke eller har andre lidelser, skal jeg prøve å hjelpe dem og gjøre dem lykkelige ved å forklare dem Sannhetens lover. (9) Når jeg ser andre fange dyr og være grusomme mot dem skal jeg

straffe dem hvis de bør straffes, preke til dem hvis de bør prekes til og prøve å gjøre godt igjen det som de har gjort galt. (10) Jeg skal ikke glemme å lytte til den rette lære, for jeg vet at hvis jeg forsømmer den, vil jeg snart fjerne meg fra den sannheten som finnes i alle ting, og jeg vil ikke være i stand til å krysse over til Opplysningens bredde.”

Deretter nevnte hun tre ønsker for å frelse alle ulykkelige mennesker: „Først ønsker jeg å kunne gi fred til alle mennesker. Jeg tror at i hvilket som helst av mine liv heretter vil dette ønske bli godhetens rot, som vil vokse opp til å bli den rette lærens visdom.

Jeg ønsker å preke utrettelig til andre mennesker etterat jeg selv har mottatt den rette lærens visdom.

Og jeg ønsker å beskytte denne læren selv om jeg blir nødt til å oppgi min eiendom, mitt legeme eller mitt liv.”

Familielivets virkelige betydning er den gjensidige støtte på veien til Opplysning. En kvinne kan også, hvis hun bestemmer seg for å søke Opplysning og gir de samme løfter og har de samme ønsker som Mallika, bli en av Buddhas beste disipler.

III

TJENESTER

1. Her er syv råd for å gjøre et land velstående:

For det første bør folk ofte komme sammen for å diskutere politiske problemer og forsvare landet.

For det andre bør folk fra alle samfunnsklasser komme sammen for å diskutere landets problemer.

For det tredje bør folk respektere gamle tradisjoner og ikke forkaste dem uten grunn og de bør følge alle seremonielle regler og opprettholde lovene.

For det fjerde bør folk respektere kjønnsforskjeller og aldersforskjeller og bevare samfunnets og familiens renhet.

For det femte bør folk holde av sine foreldre og hjelpe sine lærere og de eldre.

For det sjette bør folk ære sine forfedres grav og holde minneseremonier for dem.

For det syvende bør folk være moralske, prise gode gjerninger, lytte til gode lærere og ofre til dem.

Hvis et land følger disse regler, vil det sikkert bli velstående og bli respektert av alle andre land.

2. Det var en gang en god konge som ble kalt „Det Store Lysets Konge.” Han forklarte sine prinsipper slik:

„Den beste måten å herske over et land er å herske over seg selv. En hersker bør vise seg for folket som en mann med medlidenhet og hjelpe dem med å kvitte seg med alle sinnets urenheter og til å finne fred og den lykke som læren gir, en lykke som er større enn noen av denne verdens ting kan tilby.

Når fattige folk kommer til ham, bør han åpne sitt skattkammer og la dem ta så mye de vil, og han vil bruke anledningen til å lære dem visdommen i å kvitte seg med alt ondt.

Hvert menneske har en forskjellig oppfatning av ting avhengig av dets sinnstilstand. Noen synes at deres egen by er en vakker by, mens andre synes at det er en skitten by.

Disse oppfatninger skyldes deres sinnstilstander.

De som akter den hellige lære vil se i alminnelige trær og stener de vakreste lys og lasursteinens farger. Men griske folk, som ikke vet å kontrollere sine sinn, er ikke engang i stand til å se glansen av et gyldent slott.

Alle ting i vårt daglige liv er slik. Sinnet er kilden til alt, og derfor må herskeren først og fremst lære dem hvordan de kan kontrollere sine egne sinn.”

3. Det første prinsipp er, som „Det store lysets Konge” sa, å lære folket hvordan de kan kontrollere sine egne sinn.

Å trene sitt sinn betyr å søke Opplysning, og derfor må en politiker framfor alt ha tro på Buddha.

Hvis en politiker tror på Buddha og læren, ærer dem som har stor medlidenhet og god moral, ikke betrakter noen som fiender og er uten hat, da vil hans land sikkert bli et velstående land.

Hvis et land er velstående, er det ikke nødvendig å

angripe andre land og det trenger ingen angrepsvåpen.

Når folket er lykkelige og tilfredse, vil klasseforskjeller forsvinne, gode gjerninger framhjulpet, dydene øke og folk vil respektere hverandre. Da vil alle bli velstående, vær og temperatur vil bli normal, sol, måne og stjerner vil skinne, regn og vind vil komme i rett tid og alle naturkatastrofer vil opphøre.

4. En herskers plikt er å beskytte folket. Han er deres foreldre og beskytter dem med sine lover. Han må oppdra dem som foreldre oppdrar sine barn og skifter et vått klesplagg før barnet begynner å gråte. På samme vis må herskeren fjerne alle lidelser og gjøre dem lykkelige før de begynner å klage. Hans styre er ikke fullkomment før alle lever i fred. Folket er hans lands rikdom.

En hersker tenker derfor alltid på sitt folk. Han tenker på dets byrder og legger planer for dets velstand. For å kunne handle med visdom må han bli informert om alle ting, vann, vind, storm, regn, mulighetene for en god innhøstning, solskinn og folkets sorg og gleder. For å kunne straffe og belønne må han bli informert om menns skyld og gode gjerninger.

En vis hersker vet å gi hjelp til folk som lider nød. Han skattlegger ikke mer enn rimelig og stjeler derfor ikke fra folket, som kan leve uten angst.

En vis hersker vil beskytte folket med sin makt og rang. En slik hersker fortjener å bli kalt Konge.

5. Sannhetens konge er konge over alle konger. Hans ætt er lytefri og han hersker ikke bare over landet, men er også lærens beskytter.

Hvor han går opphører all hat og krig. Han hersker upartisk med læren som rettesnor, utdriver alle onder og bringer fred til alle.

Sannhetens konge hverken dreper, stjeler eller bedriver hor. Han hverken bedrar, baktaler, lyver eller kaster bort tiden med intetsigende prat. Han er fri fra griskhet, vrede og tåpelighet. Han fjerner disse ti onder og erstatter dem med ti dyder.

Fordi hans styre er basert på læren er han uovervinnelig, all krangel og kriger mellom folk opphører. Derfor lever alle folk i fred og trygghet. Hans nærværelse bringer lykke og derfor fortjener han å bli kalt „Lærens Beskyttende Konge.”

Siden Sannhetens konge er konge over alle konger, vil alle andre herskere lovprise hans navn og bruke ham som et godt forbilde.

Sannhetens konge vil bringe fred til alle andre konger, og de vil bruke læren som en rettesnor og gjøre sine plikter.

6. En vis hersker vil med sin medlidenhet mildne sine dommer. Han vil prøve å komme til bunns i hver sak og avsi dom ifølge fem prinsipper.

Disse fem prinsipper er:

For det første må han før han avsier dom forsikre seg om at alt som blir sagt mot den anklagede er sant.

For det andre må han forsikre seg om at saken kommer inn under hans rettsområde. Hvis han avsier dom i saker hvor han har myndighet, er dommen effektiv, men avsier han dom i saker hvor han er kraftløs, er også dommen kraftløs og det vil bare skape forvirring. Han bør da heller vente til et mer gunstig tidspunkt.

For det tredje må han ikke la seg påvirke av sine egne motiv. Han må med andre ord prøve å forstå den anklagede, og hvis han finner at denne ikke hadde noen forbrytersk hensikt, må frikjenne ham.

For det fjerde må han avsi dommen med vennlighet og ikke med forakt. Det vil si at han må avsi en rettfærdig dom og ikke gi en straff som er strengere enn den anklagede fortjener. En god hersker vil instruere en forbryter med snillhet og gi ham tid til å reflektere over sine feil.

For det femte må han avsi dommen med medlidenhet og ikke med vrede. Det vil si at han skal fordømme forbrytelsen, men ikke forbryteren, og prøve å få ham til å angre det han har gjort.

7. Hvis en minister forsømmer sine plikter, kun arbeider for sin egen profitt og mottar bestikkelser, vil det forårsake en forverring av folkets moral. Folk vil bedra hverandre, den sterke vil angripe den svake, en aristokrat vil mishandle en vanlig borger og en rik person vil utnytte en fattig. Dermed vil all rettfærdighet opphøre og landets problemer vil øke.

Under slike omstendigheter vil gode ministre ta

avskjed, vise menn vil tie fordi de frykter komplikasjoner og bare smigrerne vil beholde sine stillinger. Smigreren bruker sin makt til å berike seg selv og bryr seg ikke om å hjelpe de fattige.

Under slike dårlig forhold vil det for herskeren bli nesten umulig å regjere og komme i fare for å bli styrtet.

Slike dårlige embetsmenn frastjeler folket dets lykke. De er verre enn tyver fordi de snyter både kongen og folket og er årsaken til landets problemer. Kongen bør gi slike embetsmenn den største straff.

Selv om landet blir styrt av en god konge ifølge rettferdige lover, finnes det en annen slags illojalitet. Det er illojaliteten til sønnen som bare tenker på sin egen kone og sine egne barn og glemmer foreldrene som i så mange år har tatt seg av ham. Noen sønner til og med stjeler fra sine foreldre og forkaster eller glemmer det foreldrene har lært dem. Slike sønner er blant de verste menn i denne verden.

Det er fordi de er utro mot foreldrenes store kjærlighet, en kjærlighet så stor at de aldri vil kunne tilbakebetale den selv om de tar seg vennlig av og ærer

dem hele livet. De som er illojale mot herskeren og ikke sønnlige mot foreldrene bør straffes som de verste forbrytere.

Det finnes enda en slags illojalitet i et land som blir styrt av en god konge ifølge rettferdige lover. Det finnes folk som glemmer de tre juveler, Buddha, Dharma og Munkesamfunnet. Slike folk ødelegger hellige templer, brenner hellige skrifter, gjør munkene til slaver og krenker dermed Buddhas lære. Disse er også blant de verste forbrytere.

Det er fordi de ødelegger folkets åndelige tro, som er fundamentet for og kilden til landets gode egenskaper. Slike folk, idet de fratar andre deres tro, graver sine egne graver.

Disse tre synder er de verste og bør derfor straffes hardest. Alle andre synder kan ikke sammenlignes med disse tre.

8. Noen kan planlegge et opprør mot en god konge som styrer i samsvar med den sanne læren, eller andre land kan angripe hans land. I slike tilfelle må han ta tre avgjørelser.

Først må han tenke at disse opprørerne eller

fiendene truer hans lands og folks velferd. Han må forsvare dem til og med med våpen.

Han skal bestemme seg for å prøve på alle mulige måter å stoppe dem uten våpen.

Og han skal bestemme seg for å prøve å fange dem i live og frata dem deres våpen.

Hvis en konge tenker slik vil han gå fram på en god måte hvis han har plassert sine menn i riktige posisjoner og gitt dem nøyaktige instruksjoner.

Hvis kongen går fram på denne måten, vil alle soldatene bli oppmuntret av hans visdom og verdighet. De vil forstå krigens grunner og dens natur og vil gå til slagmarken med mot, lojalitet og respekt for kongens vise og nådige herredømme. En slik kamp vil ikke bare bringe seier, men også øke landets dyder.

KAPITEL TRE

ETABLERING AV ET BUDDHA-LAND

I

BRORSKAPETS HARMONI

1. La oss tenke oss en vid og mørk eng med utallige dyr som løper rundt omkring.

De vil løpe fryktsomme og ensomme, ikke gjenkjenne hverandre og vri og sno seg hit og dit. Det er et sørgelig syn.

La oss så tenke oss at en overlegen mann kommer hit med en fakkell og opplyser alt omkring.

Dyrene som hittil hadde levd i mørke kan nå gjenkjenne hverandre og lykkelige kommer de sammen og fryder seg over samværet.

Med „en vis og mørk eng” mener vi en verden hvor menneskene lever i uvitenhetens mørke. De som ikke har visdommens lys vil vandre omkring i ensomhet og frykt.

De ble født alene og vil dø alene. De vet ikke hvordan de skal assosiere med andre i fredelig harmoni og er naturligvis motfalne.

Med „en overlegen mann med en fakkel” mener vi Buddha som har antatt en menneskelig form, og med visdommens lys opplyser denne verden.

I dette lyset gjenfinner menneskene seg selv og andre og er glade fordi et fredelig land endelig blir etablert.

Selv om flere millioner bor i et samfunn, men kjenner de ikke hverandre er det ikke et ekte fellesskap.

I et ekte samfunn skinner visdommens lys og folk kjenner, stoler på hverandre og lever i fred.

Harmoni er et ekte samfunns eller organisasjons liv og virkelige mening.

2. Det finnes tre forskjellige slags organisasjoner. Den første typen er basert på makt og formue. Den andre

Etablering Av Et Buddha-Land

typen organisasjon er etablert fordi den er til hjelp for dens medlemmer og den vil vedvare så lenge medlemmene er tilfredse og ikke begynner å krangle.

Den tredje typen har læren som sin basis og harmoni er dens liv.

Selvsagt er det denne siste typen som er den beste organisasjon. Medlemmene lever i samme ånd hvorfra mange gode dyder oppstår. Der finner vi harmoni, tilfredsstillelse og lykke.

Opplysning ligner på regn som faller på et fjell og renner ned som små bekker for siden å bli til store elver som flyter inn i det vide hav.

Den hellige lærens regn faller på alle mennesker uten hensyn til deres kår. De som mottar læren samler seg først i små grupper, senere i organisasjoner og i samfunn og til slutt befinner de seg i Opplysningens vide hav.

Disse menneskenes sinn blander seg som melk og vann og etablerer et harmonisk felleskap.

Derfor er den rette læren det fundamentale krav for å etablere en fullkommen organisasjon. Som nevnt før, læren er det lys som gjør det mulig for folk å gjenkjenne hverandre og glatter deres sinns ujevnheter og hjelper dem til å leve i harmoni.

En slik ekte organisasjon som er basert på Buddhas lære kan kalles et fellesskap.

Hvert menneske bør respektere denne læren og trene sitt sinn. Buddhas fellesskap innbefatter teoretisk alle mennesker i denne verden, men i virkeligheten er det bare de troende som er medlemmer.

3. Dette ekte fellesskap har to slags medlemmer. Det er de som preker til lekfolket og de som forsyner lærerne med mat og klær. De vil sammen utbre og vedlikeholde læren.

For å gjøre fellesskapet fullkomment må det være fullkommen harmoni mellom medlemmene. Lærerne preker til medlemmene og medlemmene ærer lærerne slik at det er harmoni mellom dem.

Etablering Av Et Buddha-Land

Medlemmene bør vise hengivenhet for hverandre og fryde seg over at de kan bo sammen med likesinnete og prøve å bli ett sinn.

4. Det er seks ting medlemmene kan gjøre for å leve i harmoni. De er: Tale oppriktig, handle med medlidenhet, bevare sitt medlidende sinn, dele med andre, holde budene og ha riktige oppfatninger.

Blant disse er det siste kjernen og de fem andre tjener som drakt.

Det finnes også to grupper med syv regler medlemmene bør følge for å oppnå suksess.

Den første gruppen er:

(1) De bør møte ofte og lytte til og diskutere læren.

(2) De bør blande seg fritt med hverandre og respektere hverandre.

(3) De bør holde læren i ære, holde budene og ikke forandre noen av dem uten god grunn.

(4) Gamle og unge skal være elskverdige mot hverandre.

(5) Deres oppførsel skal være oppriktig og ærbødig.

(6) De skal rense deres sinn på et stille sted. Dette sted skal de tilby til andre før de bruker det selv.

(7) De skal elske alle mennesker, velkomme alle besøkende vennlig og ha omhu for og trøste de syke. Et fellesskap som følger disse syv regler vil aldri forfalle.

Den andre gruppen er (1) Bevare et rent sinn og ikke be om for mange ting. (2) Være rettskaffen og kvitte seg med all griskhet. (3) Være tålmodig og ikke krangle. (4) Være stille og ikke kaste bort tiden med intetsigende prat. (5) Følge læren, men ikke bli stolt. (6) Ikke la seg overtale til å følge andre lærer. (7) Være sparsommelig, ikke kjøpe alt for luksuriøs mat og klær. Hvis medlemmene kan følge disse regler, vil fellesskapet vedvare og aldri forfalle.

5. Som allerede forklart, fellesskapets essens er dets harmoni. Hvis det ikke er harmoni, kan det ikke kalles et fellesskap, og derfor skal en vokte seg slik at en ikke

skaper disharmoni. Den må fjernes så snart den oppstår.

En kan ikke fjerne blodflekker med blod, harme kan ikke fjernes med harme. Harmen kan bare fjernes ved å glemme den.

6. Det var en gang en konge som het Kalamitet. Hans land ble okkupert av en krigersk nabokonge som het Brahmadata. Kong Kalamitet greide å gjemme seg, sin kone og deres barn en stund, men ble til slutt fanget. Hans sønn, prinsen, kunne heldigvis unnslippe.

Prinsen prøvde å finne en utvei til å redde faren som var blitt tatt til skafottet. Men han greide bare å snike seg forkledd inn på retterstedet og måtte der bevitne farens henretting.

Faren hadde lagt merke til sønnen og sa, som om han snakket til seg selv, før han døde: „Søk ikke i en lang tid. Vær ikke skyndsom. Harmen stilles når den glemmes.”

Etterpå søkte prinsen hevn i en lang tid. Til slutt greide han å bli ansatt i Brahmadata's slott og opp nå kongens tillit.

En dag kongen var ute på jakt, lette prinsen etter en anledning til å ta hevn. Han lyktes i å lede kongen til et ensomt sted. Kongen var så trett at han la seg ned og falt i søvn med hodet i prinsens fang. Så stor tillit hadde kongen til prinsen.

Prinsen tok ut sin dolk og holdt den nær kongens strupe, men plutselig kom han i hug hva faren hadde sagt rett før han ble henrettet. Prinsen var ikke i stand til å drepe kongen, som med ett våknet og sa at han hadde drømt at Kong Kalamitets sønn prøvde å drepe ham.

Prinsen grep kongen, løftet dolken og sa at han var Kong Kalamitets sønn og at hevnens time var kommet. Men han kunne ikke få seg til å drepe. Han kastet bort dolken og la seg på kne foran kongen.

Da kongen hørte prinsens historie og farens siste ord, ble han trist og ba prinsen om forlatelse. Senere returnerte kongen landet som tilhørte prinsen og de to levde deretter i fred og vennskap.

Kong Kalamitets siste ord „Søk ikke i en lang tid” betyr at en ikke skal være hevngjerrig lenge. „Vær ikke skyndsom” betyr at en skal ikke lett bryte et vennskap.

Harme kan ikke stilles med harme, og kan bare fjernes når den glemmes.

For å opprettholde fellesskapets harmoni bør alle medlemmer verdsette denne historiens ånd.

Ikke bare et fellesskaps medlemmer, men alle andre bør i deres daglige liv verdsette og praktisere denne ånd.

II

BUDDHAS LAND

1. Som det allerede er blitt forklart, hvis et munkesamfunn ikke glemmer dets plikt til å utbre Buddhas lære og leve i harmoni, vil det vokse seg større og større og læren vil spre seg.

Det betyr at flere og flere vil søke Opplysning og at griskhetens, vredens og tåpelighetens hær, som er ledet av

uvitenhetens og lystens kong, vil begynne å trekke seg tilbake og at visdom, lys og tro vil dominere.

Djevelens herredømme er fullt av griskhet, mørke, kamp, sverd, blod, sjalusi, fordommer, hat, bedrageri, smiger, smisking, hemmeligholdelse og baktale.

Hvis plutselig visdommens lys skinte her, medlidenshetens regn falt derpå, troens røtter begynte å slå rot og gledens blomster spredde en velluktende duft, da ville med ett djevelens land forvandle seg til Buddhas land.

Og liksom en sval bris og noen få blomster på en gren forteller at våren er kommet, så vil grass, trær, fjell, elver og alle andre ting begynne å pulsere med et nytt liv for et menneske som har oppnådd Opplysning.

Det er fordi når et sinn blir rent vil også omgivelsene bli rene.

2. I et land hvor læren følges vil alle mennesker ha et rent sinn. Sannelig, Buddhas medlidenshet beskytter utrettelig alle mennesker. Hans ånd driver ut alle urenheter fra deres sinn.

Et rent sinn blir samtidig et dypt sinn, et sinn som

Etablering Av Et Buddha-Land

er i samsvar med læren, et sinn som elsker å gi, et sinn som elsker å holde budene, et tålmodig sinn, et ivrig sinn, et rolig sinn, et vist sinn, et medlidende sinn og et sinn som leder andre mennesker på alle mulige vis til Opplysning. Slik skal Buddhas land bygges.

Et hjem med ens kone og barn blir forvandlet til et hjem hvor Buddha er tilstede. Et land som lider under sosiale urettferdigheter blir også forvandlet til et fellesskap av likesinnete sjeler.

Et gyldent slott som er blodstenket kan ikke bli et bosted for Buddha. En ringe hytte der månelysen lekker inn gjennom et hull i taket kan bli Buddhas bosted hvis hyttens herre har et rent sinn.

Når et Buddhas land blir bygget på et eneste menneskes rene sinn, vil dette sinn tiltrekke seg likesinnete. Troen på Buddha vil spre seg fra et individ til familien, fra en familie til andre, fra en by til andre byer, fra et land til andre land og til slutt over hele verden.

Sannelig, det å utbre læren er å utvide Buddhas land.

3. Det er riktig at når vi betrakter denne verden med all dens grådighet, urettferdighet og blodsutgytelse, kan den se ut som den tilhører djevelen, men når folk begynner å tro på Buddha vil blodet forvandle seg til melk og grådighet til medlidenhet og djevelens verden vil bli Buddhas rene land.

Det kan synes å være en umulig oppgave å tømme en sjø med en øse, men viljen til å gjøre det, selv om det vil ta mange generasjoner, er den viljen en skal ha til å tro på Buddha.

Buddha venter på den motsatte bredden. Der er Opplysningens verden. Der er det ingen grådighet, vrede, tåpelighet, lidelse og kval. Der er det bare visdommens lys og medlidenhetens regn.

Det er et fredelig land hvor de som lider, de som sørger og de som er trette av å preke Buddhas lære kan hvile.

I dette land er det et grenseløst lys og evig liv. De som kommer hit vil aldri igjen vende tilbake til illusjonenes verden.

I det rene land er det overalt Opplysningens lykke,

„I dag, Herre, har jeg fått det jeg har fortjent. Jeg ønsker hverken å leve eller å dø. Jeg venter bare rolig på det som kommer.»

5. Maudgalyayana og Sariputra var Buddhas to største disipler. Da de andre religionenes lærere så hvordan Buddhas lære rant som rent vann blant folk og at de drakk tørst dette vann, ble de sjalu og prøvde å legge hindringer i veien.

Men ingen av disse hindringer kunne stoppe utbredelsen av Hans lære. Tilhengere av andre religioner prøvde å drepe Maudgalyayana.

To ganger unnslopp han, men tredje gangen ble han omringet av mange hedninger og slått ned.

Støttet av Opplysning mottok han rolig deres slag, og selv om hans kjød ble kuttet og ben brukket døde han med et fredelig sinn.

fortsette med å utstråle medlidenhet og dermed hjelpe til med å utsmykke Buddhas land.

III

DE SOM ER LOVPRISTE I BUDDHAS LAND

1. Syamavati, Kong Udayanas kone og dronning, var Buddha meget hengiven.

Hun bodde i slottets innerste rom og gikk aldri ut, men hennes tjenestepike, Uttara, som var pukkelrygget og hadde en god hukommelse pleide å gå og lytte til Buddhas preken, og når hun kom hjem repeterte hun alt til Syamavati og slik kunne hun utdype sin visdom og styrke sin tro.

Kongens andre kone var sjalu på Syamavati og prøvde å få henne drept. Hun bakvasket henne til kongen, som til slutt trodde på løgnene og bestemte seg for å henrette Syamavati.

Men da Syamavati sto foran kongen rolig og mild kunne han ikke få seg til å drepe henne og ba henne tilgi ham at han hadde mistrodd henne.

Den andre konens sjalusi økte og hun sendte noen av

Etablering Av Et Buddha-Land

sine håndgagne menn for å sette fyr på slottets innerste rom en dag kongen var ute. Syamavati forble rolig, oppmuntret tjenestepiken som hadde panikk og døde uten frykt i den ånd hun hadde lært fra Buddha. Tjenestepiken Uttara døde også i brannen.

Blant alle Buddhas kvinnelige disipler er disse to de mest lovpriste, Dronning Syamavati som den medlidende ånd og Uttara som den gode lytter.

2. Kong Mahanama, som kom fra Shakya-slekten og var Buddhas fetter, hadde en sterk tro på Buddhas lære og var en av Hans mest hengivne disipler.

På den tiden hadde landet Kosala en meget voldelig konge, som het Virudaka. Denne kongen okkuperte Mahanamas land og begynte å drepe alle som tilhørte Shakya-slekten. Mahanama gikk til Virudaka og ba ham spare deres liv, men Virudaka sa at alle skulle dø. Mahanama foreslo da at han selv skulle legge seg i en dam og at fangene skulle få lov til å løpe uhindret så lenge han holdt seg under vannet.

Virudaka gikk med på dette fordi han tenkte at det var umulig å oppholde seg under vann så lenge.

Borgens porter ble åpnet etterat Mahanama hadde dukket og folk løp for å komme i sikkerhet. Men han kom ikke opp igjen. Han ofret sitt eget liv ved å binde sitt hår rundt røttene av et piletre som sto i dammen.

3. Utpalavarna var en berømt nonne og hennes visdom ble sammenlignet med visdommen til Maudgalyayana, som var en av Buddhas største disipler. Hun var den beste av alle nonner og var de andres leder.

Devadatta var en meget dårlig og sadistisk mann som forgiftet Kong Ajatasatrus sinn og overtalte ham til å forkaste Buddhas lære. Men senere angret kongen, brøt av forbindelsen med Devadatta og ble en av Buddhas ydmyke disipler. En gang kom Devadatta til slottets porter og ba om å få møte kongen, men han ble avvist. Der møtte han tilfeldigvis Utpalavarna, som kom ut av slottet. Dette gjorde ham sint og han slo og såret henne.

Hun gikk hjem med store smerter, men da de andre nonnene prøvde å trøste henne, sa hun: „Søstre, ting skjer uventet. Alt er forgjengelig og uten substans. Bare Opplysningens verden er fredelig og pålitelig. Dere må fortsette treningen.” Det var hennes siste ord.

4. Angulimalya, en fryktelig banditt som hadde drept mange mennesker, ble frelset av Buddha og ble Hans disippel.

En dag han gikk og tigget i byen måtte han lide for det onde han hadde gjort før. Noen byfolk kastet seg over ham og slo ham igjen og igjen. Men han gikk hjem dekket av blod og fallt på kne foran Buddha og takket ham fordi han hadde fått en anledning til å lide for sine synder.

Han sa: „Herre, mitt navn betydde egentlig „Ingen Skade,“ men på grunn av min uvitenhet drepte jeg mange mennesker. Fra hver av dem tok jeg en finger, og derfor fikk jeg navnet Angulimalya, som betyr finger-samleren.

Men takket være Deres medlidenhet fikk jeg visdom og nå tar jeg min tilflukt i de tre juveler. Når en mann kjører med hest eller ku, bruker han en pisk. Men De, Herre, rensset mitt sinn uten bruk av pisk, tau eller hake.”

„I dag, Herre, har jeg fått det jeg har fortjent. Jeg ønsker hverken å leve eller å dø. Jeg venter bare rolig på det som kommer.»

5. Maudgalyayana og Sariputra var Buddhas to største disipler. Da de andre religionenes lærere så hvordan Buddhas lære rant som rent vann blant folk og at de drakk tørst dette vann, ble de sjalu og prøvde å legge hindringer i veien.

Men ingen av disse hindringer kunne stoppe utbredelsen av Hans lære. Tilhengere av andre religioner prøvde å drepe Maudgalyayana.

To ganger unnslopp han, men tredje gangen ble han omringet av mange hedninger og slått ned.

Støttet av Opplysning mottok han rolig deres slag, og selv om hans kjød ble kuttet og ben brukket døde han med et fredelig sinn.

